

žadavku řečené jednání obviněného neodpovídá. Postup pohledávky na manželku, prý z rodinných důvodů, když důvody ty blíže neuvedeny a na jevo nevyšly, budí dojem jednání na oko a týž dojem činí také přeměna původní palmární pohledávky na pohledávku z koupě. Potřeba zajistiti pohledávku, jak uvádí obviněný, přeměnu tu nikterak neodůvodňuje. V souvislosti postup pohledávky a její přeměna vyvolává dojem, že mělo býti tímto jednáním něco zastřeno, budí nedůvěru ve správnost těchto jednání, zejména v tom směru, zda jednání ta nesměřovala ke škodě Jindřicha D-a na př., že tento měl býti připraven o námitky a obrany, které po případě měl nebo činiti mohl proti pohledávce obviněného z důvodu zastupování. Jednání obviněného nebylo jednáním otevřeným, nutně vede k pochybnostem o své správnosti a vyvolávajíc tento dojem, neodpovídá požadavku jednání poctivého a čestného, bylo s to ohroziti čest a vážnost advokátního stavu a kárná rada právem proto spatřovala v něm kárné prohřešení se obviněného.

Čís. 34 dis.

Obviněný v kárném řízení nemá práva, by mu předem (v odkazovacím usnesení) bylo oznámeno, které důkazy budou při ústním přelíčení provedeny.

Ústní přelíčení před kárnou radou advokátní komory nespočívá plně na zásadě bezprostřednosti (§ 32 kárn. stat.).

I v kárném řízení platí zásada o jednočinném souběhu.

Souběh přestupku podvodu, kárného přečinu proti povinnostem povolání a kárného přečinu proti cti a vážnosti stavu, spolupůsobil-li advokát při legitimaci nemanželského dítěte per subsequens matrimonium, věda, že skutečným otcem jest jiná osoba, než legitimující.

(Rozh. ze dne 28. května 1927, Ds II 14/26.)

N e j v y š š í s o u d jako soud odvolací v kárných věcech advokátů nevyhověl odvolání obviněného z nálezu kárné rady moravské advokátní komory ze dne 2. října 1926, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti povinnostem povolání a proti cti a vážnosti stavu.

D ů v o d y:

Po stránce formální stěžuje si obviněný, že mu nebylo předem oznámeno, které spisy budou při ústním přelíčení čteny a kteří svědci osobně slyšeni, dále, že byl zamítnut jeho návrh, by svědek Čeněk K. byl oběslán k ústnímu přelíčení, a že svědek Ladislav B. nebyl podle § 153 tr. ř. poučen o svém právu, odepřítí odpověď na otázky, jichž pravdivé zodpovědění by mu mohlo způsobiti velkou škodu, hanbu, nebo trestní stí-

hání. Žádná z těchto výtek není způsobilá, by odůvodnila navržené zrušení napadeného nálezu. Z kárného statutu pro advokáty nelze dovoditi právo obviněného, by mu předem, nebo již v odkazovacím usnesení, bylo oznámeno, které důkazy budou při ústním přelíčení provedeny. Jeho právo na přípravu a obhajobu jest dostatečně chráněno právem nahlížeti až do dne ústního přelíčení do spisů (§ 33 kárn. st.). Návrhu na odročení ústního přelíčení k vůli předvolání a osobnímu výslechu svědka Čenka K-y nebylo vyhověti, neboť nebylo v jeho výpovědi nic, co by bylo v rozporu s vlastním zodpovídáním se obviněného, obviněného usvědčovalo a činilo nutným sčelení svědka s obviněným. Jinak tomu bylo u Ladislava B-y, jehož svědectví se v podstatném bodu, totiž zda se vydával obviněnému za otce dítěte, s tvrzeními obviněného rozcházel, což činilo jeho osobní obeslání k vůli případnému sčelení s obviněným podle § 33 třetí odst. statutu potřebným. Neprávem dovolává se obviněný zásady bezprostřednosti, která prý byla v jeho neprospěch porušena tím, že přitěžující mu svědek Ladislav B. byl slyšen osobně kárnou radou, vývodní svědek Čeněk K. však jenom dožádaným soudem. Ústní přelíčení před kárnou radou nespočívá plně na zásadě bezprostřednosti, naopak ustanovuje § 32 statutu, že kromě advokátů a advokátních kandidátů nikdo nemůže býti nucen, by před kárnou radou vypovídal, a že o přísežný výslech svědků a znalců musí býti dožádán soud. Obviněný přehlíží však také, že napadený nález vyslovuje sice pochybnost o pravdivosti výpovědi K-ovy, že se obviněnému nikdy nepřiznal k otcovství, nebuduje však svůj výrok o vině na nepravdivosti této výpovědi, nýbrž odůvodňuje, že obviněný musil při nejnepatrnější pozornosti poznati pravý stav věci, i když mu svědkem nebyl úplně doznán. Zamítnutí návrhu na přímý výslech svědka kárnou radou nemělo tedy na její rozhodnutí vlivu. Nutnost poučení svědka Ladislava B-y podle § 153 tr. ř. odůvodňuje obviněný tvrzením, že by se svědek vydal nebezpečí trestního stíhání nebo hanbě, kdyby doznal, že se vydával obviněnému za otce dítěte. Avšak svědek uznal proti pravdě otcovství již dříve před úřadem; k újmě, kterou si tím způsobil, nemohl doznáním stejného výroku v soukromém styku s obviněným již nic přičiniti. Také výtku nedostatku poučení svědkova jest bezpodstatná.

Ve věci samé vystihl obviněný v odvolání správně, že rozhodnutí o vině záleží na rozřešení skutkové otázky jeho vědomosti o pravém stavu věci, totiž, že skutečným otcem dítěte není Ladislav B., nýbrž Čeněk K. Odvolací soud došel po pečlivém uvážení výsledků celého řízení ku přesvědčení, že obviněný, i když se mu Čeněk K. snad výslovně nepřiznal k otcovství, pravý stav věci znal, a poukazuje na výstižné a přesvědčivé důvody napadeného nálezu. Bylo by přílišným podceněním duševních schopností obviněného, kdyby se mu uvěřilo, že mu byly naprosto lhostejné důvody zcela neobvyklé štedrosti jeho klienta, a že mu zůstalo utajeno jeho otcovství, ač bylo, jak ze svědecké výpovědi B-ovy plyne, v poměrně malé české společnosti o-cké veřejným tajemstvím, a nemanželská matka, jak o tom svědčí dotazník vyplněný po narození dítěte obecní radou a založený ve spisech, je neutajovala. Také odvolací

soud věří svědkovi B-ovi, že se obviněnému nevydával za otce, neboť není věrohodným, že by se byl k takovému nepravdivému tvrzení odvážil právě proti obviněnému, o němž jako o právním zástupci skutečného otce musil předpokládati, že pravý stav věcí zná. I kárný soud odvolací vychází proto při rozhodnutí o vině obviněného ze skutečnosti, že nastrojil prohlášení manželů B-ových na politickém úřadě, že Ladislav B. jest přirozeným otcem dítěte, že při něm spolupůsobil jako svědek a že zařídil legitimaci dítěte jako manželského syna Ladislava B-y, ač věděl, že jeho skutečným otcem jest Čeněk K. Kárná rada právem spatřuje v tomto jednání obviněného čin trestný, neboť vykazuje všechny znaky přestupku podvodu podle § 461 tr. zák., a jenom promlčení zachránilo obviněného od trestního stíhání. Ke skutkové povaze onoho přestupku není třeba úmyslu způsobiti někomu majetkovou škodu, a nezáleží proto na tom, že ani dítě ani Ladislav B. nebyli a neměli býti legitimací poškozeni. Měl však býti poškozen a byl poškozen stát na svém právu, by se matriky o narození shodovaly se skutečným stavem, a byly úmyslně veřejné úřady uvedeny nepravdivými prohlášeními v omyl za tím účelem, by skutečný stav byl zastřen. To dostačuje ke skutkové povaze uvedeného přestupku. Že jím byl spáchán zároveň kárný přečin proti povinnostem povolání, plyne z § 9 adv. ř., zavazujícího advokáty, by věci jim svěřené prováděli podle zákona. Obviněný jednal proti zákonu a musil býti uznán vinným uvedeným přečinem. Zbývá otázka, zda se obviněný svým činem dopustil též přečinu proti cti a vážnosti stavu, jímž byl pro onen čin napadeným nálezem uznán vinným kromě přečinu porušení povinností povolání. A tu dlužno především zkoumati, zda i ve věcech kárných platí zásada o jednočinném souběhu v trestním právu všeobecně uznaná. Otázku tu nutno zodpověděti kladně, neboť nelze seznati, proč by čin zakládající skutkovou podstatu přestupku podvodu kromě porušení povinností povolání nemohl býti podřaděn současně pod kárný předpis o porušení cti a vážnosti stavu, byla-li činem nejen porušena povinnost, nýbrž zároveň ztenčena i čest a vážnost advokátního stavu. Že tomu tak bylo v souzeném případě, odůvodnila již správně kárná rada. Bylo proto odvolání co do viny jako bezdůvodné zamítnouti.

Čís. 35 dis.

Pokud soudce na odpočinku neporušuje své stavovské povinnosti způsobem opodstatňujícím kárný přečin, vybočil-li z mezí slušné formy v podání, jež učinil ve vlastnosti advokáta.

(Rozh. ze dne 30. srpna 1927, Ds II 8/26.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací pro kárné věci soudců, nevyhověl v kárné věci obviněného rady vrchního zemského soudu na odpočinku Josefa Z-y, stížnosti vrchního státního zastupitelství v Brně do